

אדיט גולד עם רווחי המישחק וג'ורג' סגד עם חברה לזינה אף שבור ותחתונים פרחוניים

זוהי פרנסה כמו כל פרנסה אחרת. ואם הגבר אינו מוצא חן בעיניהן, "זה ה' צ'אנס שצריך לקחת" האחת אינה יכולה להירדם בלי לעיין במדריך-הטלוויזיה (למרות שאין מקלט בסביבה) השנייה ישנה בסרב-לתינוקות, לובשת תחתונים פירחוניים, מתאהבת לעתים מוזמנות ב' קליינטים ומייבבת ברגשות כשמישיבים את סניה ריקם.

שתיהן כנות, ידידותיות, שום תסביך אינו רובץ עליהן פרט לעצם התסביך של השיגרה החוזרת על עצמה. המוסר המנחה אותן הוא אותו מוסר שיכול להבין גם מי שמנהל את חייו בין שולחן-הימורים למסלול-מירוצים, וגם הבורגני הלוכש בגדי-אשה ומשלם כיד המלך כדי ששתיהן תצאנה לבלות איתו "בין נשים".

ועוד מלא הסרט בכל מיני טיפוסים, הנכנסים ויוצאים מתוכו. הפגישות, מיקר ריות: ביריונים עלובי-חיים, גובה-הימור רים הסיבל מבעיות, גרשה מזדקנת ומר מורמת, מוזגים עייפים, ועוד ועוד — מבט החולף במהירות על פני המון-האדם הבלתי-יזוהר, הרוחש בדרום קליפורניה.

תחבשת על האף. אולם, המרכז והגרעין של הסרט כולו הם שני גיבורים, אדיט גולד וג'ורג' סיגל: נפגשים ונפרד דים, רבים ומבינים זה את זה ללא מילים, מהמרים על כל דבר תחת השמש: מסוס שעליו שמעו במיקרה, ועד לשמות של שיבעת הגמדים בשילגיה של דיסני.

הטיבעיות והספונטאניות הן הקלפים החזקים של שניהם וגולד, המבלה את הרבע האחרון של הסרט עם תחבשת המכסה את אפו (זו בהחלט אופנה, אם

אלה מגבש אלטמן תמונה של אמריקה שונה, אחרת. זהו אחד מאותם סרטים המתעכלים היטב יותר בפעם השנייה, כשיודעים כבר שאין צורך לצפות שמשו יתפתח, אלא לשים לב לתקריות הקטנות ולפרטים הזעירים. אך מי בארץ מוכן היום לראות אותו סרט יותר מפעם אחת?

ספת לתמונה, בנטייתו להגיש תמיד את ההיפך מן הצפוי (כולם מפשיטים את החלק העליון של האשה, אצל אלטמן — חשוף דוקא החלק התחתון) ובכישרון העצום שיש לו לצייר דמויות במהירות מסת-רתת, כמו בסצינה שבה מנתחים גולד וסגל את יריביהם במישחק-סוקר. בכל

לזכור את ניקולסון, שחולך בציינטאון, שיצא לאור אחרי סרט זה, עם אף חבוש), מנצל כאן את כל נתוני השובבות הנע-רית שאינה מתגברת, שהפכה לסמל ה-מיסחרי שלו. על המלאכה מנצח אלטמן בעריכה מר-זות, בשימוש בלתי-פוסק בפסקול כתר-

תדריך

תל-אביב

*** וינמנט, פרנסואה, פוד והאחרים (אסתר, צרפת) — גברים ב-גיל המסוכן, מעבר ל-40, במשברים של העמדת החלומות מול מציאות. סרט רגיש ומסוכח של קלוד סוטה, עם מישחק משור-בח של מונטאן, פיקולי ורגיאני.

*** רצח באוריינט אכספרם (סטודיו, אנגליה) — מסע נוסטאלגי אל סירטי העבר ומותחני העבר, במעשיית של אנאתה כריסטי, המתרחשת כולה ברכבת של שנות השלושים. מחודר, גרוש כוכבים ומבדר.

*** אהבה אחרי-הצהריים (פריז, צרפת) — ניתוח מרתק ומפוכח של המוסר הבורגני הצרפתי, על הרקע הקא-תולי שבו, בסרט שהוא מופת לבימוי מאו-פק ומתוחכם של אריק רומר.

*** כינורות הנשף (צ'רפ, צרפת) — זיכרונות ילדות של הבמאי מישל דראך, מתקופת הכיבוש הגרמני בצרפת, מעוררים בקשייו האקטואליים בהפקת ה-סרט. גישה רעננה וחביבה להפקת סרט מודרני, שתגוע בוודאי ללב רבים.

*** לבטי נעורים (תכלת, גרמניה) — אחד מחלוצי הגל החדש הגרמני, בסרט על התהום המפרידה בן הנוער למבוגרים, תהום של חוסר-הבנה והעדר מכה-משותפת, שפיתרונה יכול להיות רק אלים.

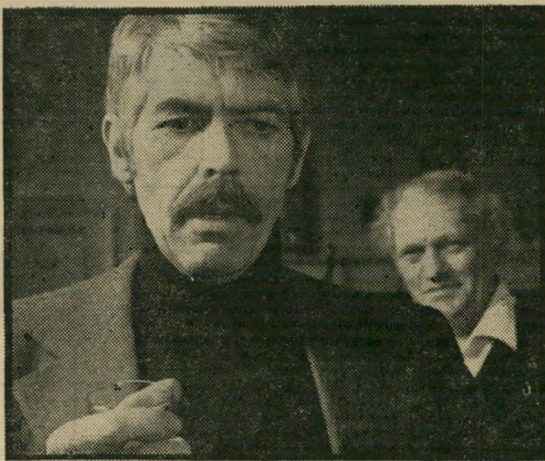
ירושלים

*** הצגת-הקולנוע האחרונה (ירושלים, ארצות-הברית) — מסע נוסט-טאלגי אל שנות ה-50, עם כל החוויות שהיו אוסייניות אז, ושיחזור הסינגון הר-קולנועי של התקופה. עם בן גיצסון וג'י-ברידג'ס.

חיפה

*** אמריקן גראפיטי (אורלי, ארצות-הברית) — שוב נוסטאלגיה, הי-פעם לתחילת שנות ה-60, בתיאור מוצאי-שבת אחת בעיירת-שדה. שונה מן ה-שיגרה, גרוש אוירת התקופה.

*** קוראים לי אף אחד (חן, איי-טליה) — פארודיה על מערבונים קלאסיים, כשיגבור אלמוני רוצה להכריח את הגי-בור הקלאסי להתמודד מול חבורת הפר-איים. מבדר, עם טרנס חיל והגרי פונדה.

ג'יימס קוברן — אבק כוכבים

נוכחותם של ג'יימס קוברן, לי גראנט (שחקנית-מיש-נה ותיקה שסוף-כל-סוף זכתה בתפקיד ראשי), מייקל ג'ייסטון, יאן הנדרי וקינן וויין, מעניקים לסרט קצת אבק-כוכבים, אבל הוא זקוק להרבה יותר מזה כדי להצדיק את קיומו.

נושיכונה

בלתי אפשרית

פשע במעגל סגור (חן, תל-אביב, אנגליה) — זה מתחיל כ-מותחן בעל יומרות פוליטיות:

מדען אמריקאי מתראיין בטלוויזיה הבריטית בנושא ה-שינויים הכלכליים המתרחשים בעולם. מייד מסתבר ש-המדען, השואף למישרה רמה במערכת השילטון האמרי-קאי, אינו אלא שליח-סתור של אילי-הון המושכים בחו-טים מתוך האפלה.

עד כאן, הפוליטיקה, שתשוב ותצוץ בסוף הסרט, כ-תיזכורת ליומרותיו. מה שמתרחש בין ההתחלה והסוף אינו אלא חיקוי ולא תמיד מן המוצלחים, למשימה בלתי-אפשרית, כאשר המדען צריך לחסל את כל רשתי-הריגול הפרטית שחקים לעצמו בלונדון, כתנאי מוקדם לעלייתו בדרגה.

רעיונו של המדען נראה מתוחכם ביותר במבט ראשון — כשהוא מתכוון לבצע את כל הפשעים מבלי לנקוף אצבע, ולטובת אלה שילכו לראות את הסרט, לא ננלה את פרטיו. יחד עם זאת, התוכנית הזאת מבוססת על כלי-כרזה מקיפות וכל כך הרבה רצון טוב מטעם ה-תסריטאים, הדואגים לביצועה המושלם, עד שאפילו ב-מיסגרת סידרת-הטלוויזיה המוזכרת לעיל, היתה מתקשה למצוא את מקומה.

חיזור

בדילוגים

שאלה של אהבה (לימור, תל-אביב; אנגליה) — תערוכת זו של מדע בידוני וסיפור-אהבה, דורשת מן הצופה להאמין בכמה הנחות-יסוד אם ברצונו ליחנות מן הסרט. באיושחי תקופה, לפני מילחמת-העו-לם השנייה, התפרק הזמן לשניים. מאותו רגע והלאה, קיימים שני עולמות מקבילים: אחד, עבר את המילחמה והתפתח מבחינה טכנולוגית; השני — דרך במקום. בכל אחד מן העולמות חיים אנשים זהים, בעלי גורלות שונים. מנקודת המבט של הסרט אפשר, באמצעות ניסוי גרעיני מעבדתי, דלגל מעולם אחד לשני.

תפקידו של המדען בסרט מסתבר, בסופו של דבר כ-מישני בלבד. כי המדובר בעיקר במלודרמה אהבה שבה מדען, שרוץ לסיפרות ולמכונות בעולם האחד, מוצא את עצמו, בעקבות ניסוי שלא עלה יפה, בעולם השני, נגעלו של סופר מצליח, המתעלל באשתו. הבעייה של המדען היא שאתה דוקא אוהב את האשה הזאת, והוא צריך לשכנע אותה כי הוא אינו הסופר, אלא מישוה אחר, כן יותר, צני פחות, אוהב אמיתי ומסור.

ההמשך, הכרוך בכמה דילוגים נוספים מעולם לעולם (מבקר תיאטרון הופך סופר מדע, מדען מתקדם הופך מדען קפוא), והאהבה מגשרת לבסוף בין שני העולמות.

ג'ואן קולינס — אובייקט להערצה

מי שיכול להסתדר עם המדע והאהבה גסייחד כשהם מתובלים בכל תשמישי המלודרמה (פגם בלב המאיים על חיי אהובה, דהירה מטורפת להצלחה, וכיוצא באלה), יוכל ליהנות אולי מן הסרט, בעיקר משום שמקשטת אותו דמותה של ג'ואן קולינס כאובייקט להערצה.